

vlastně dovolacím rekursem, pokud jde o druhou část rozhodnutí dovoláním. Jako dovolací rekurs je dovolání bezdůvodné. Zákon (§ 18 c. ř. s.) předpisuje, v jaké formě lze ke sporu přistoupiti jako vedlejší intervenient. Může se tak státi jen doručením podání oběma stranám nebo v řízení před okresními soudy pro strany nezastoupené advokáty podáním žádosti do protokolu v soudní kanceláři (§ 434 c. ř. s. a § 131 j. ř.). V souzeném případě byla Anna H-ová zastoupena advokátem a byl pro ni možným přístup jen podáním. Nepřípustné bylo, by se dostavila k ústnímu jednání, k němuž se žalovaný nedostavil, a tam prohlásila, že ke sporu přistupuje jako vedlejší intervenientka, a nemělo býti dotyčné prohlášení jejího zástupce zapsáno do jednacího protokolu (§§ 208, 209 c. ř. s.). Již z tohoto důvodu neměla býti vedlejší intervence připuštěna. V souzeném případě nebyl ani opis jednacího protokolu stranám doručen, žalovaný snad o přistoupení vedlejší intervenientky ke sporu nevěděl a tato přece jednala, byvši připuštěna ke sporu, na jeho útraty. Ale nehledíc k tomu, zaujal odvolací soud správné stanovisko k otázce, zda vedlejší intervenientka má právní zájem na tom, aby žalovaný ve sporu zvítězil. Právem uznal, že ho nemá, a že uplatňuje jen svůj vlastní zájem, zájem nájemnice sporného bytu. Dovolatelka jedná sice také v zájmu žalovaného potud, že žádá zamítnutí žaloby, neboť zamítnutí žaloby by bylo zajisté k jeho prospěchu. Ale nemá právní zájem na tom, by žalovaný zvítězil. Tento zájem by měla, kdyby obývala byt z manželova práva podle § 91 obč. zák., neboť pak by byl rozsudek účinný i proti ní a bylo by jí podle § 20 c. ř. s. přiznati postavení spolčenika v rozepři. Ale dovolatelka neuplatňuje právo žalovaného, nýbrž své vlastní nájemní právo, příslušející jí přímo proti žalobkyni, a toto právo nemůže býti rozsudkem proti žalovanému dotčeno. Odvolací soud tudíž právem odmítl její vedlejší intervenienci. Tomu-li tak, nebyla ovšem Anna H-ová oprávněna k podání opravného prostředku proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé a bylo proto její dovolání odmítnouti jako nepřípustné (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 12215.

Účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. jest, by bylo umožněno oddělené přezkoumání právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem zrušení prvního rozsudku, ještě před novým jednáním v první stolici tak, by jím nebyla rozepře zbytečně zdržována, kdyby toto nové jednání bylo zbytečné. Na pouhý rekurs do zrušovacího usnesení odvolacího soudu nelze však dovolacím soudu rozhodnouti i o oněch právních názorech odvolacího soudu, jež nebyly podnětem zrušení rozsudku první stolice.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1932, Rv II 33/31.)

Žalobě hostinského a majitele domu proti těžařstvu o náhradu škody 19.000 Kč procesní soud první stolice původně rozsudkem ze dne 2. června 1928 v plném rozsahu vyhověl. Odvolací soud usnesením ze dne 16. října 1928 zrušil napadený rozsudek a přikázal

věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu jednal a rozhodl. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jež nejvyšší soud odmítl, ježto šlo zřejmě o pochybený opravný prostředek. Procesní soud pak rozsudkem ze dne 23. dubna 1930 vyhověl žalobě jen co do 737 Kč, jinak ji zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobcovu potud, že mu přisoudil dalších 3.540 Kč 40 h. Dovolaly se obě strany. Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolání žalobce, zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud jimi byla zamítnuta žalobní prosba o přisouzení 10.500 Kč, a vrátil věc v tomto rozsahu soudu první stolice, by ji znovu rozhodl; jinak nevyhověl dovolání ani té, ani oné strany. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Především jest řešiti otázku, zda dovolání, pokud hledí k požadované náhradě škody 10.500 Kč ze škod vzniklých v provozu žalobcova hostince dolováním, jest přípustné, an žalobce podal proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu ze dne 16. října 1928 na místě rekursu dovolání, jež bylo odmítnuto. Co se týče tohoto nároku odvolací soud ve věci hlavní nepovažoval řízení před soudem první stolice za kusé, převzal skutková zjištění soudu první stolice, zvláště v tom směru, že oprava důlních škod na domě vyžadovala doby šesti měsíců, vyhověl však odvolání žalované pro nesprávné právní posouzení věci a onen nárok žalobci nepřiznal proto, že nárok na náhradu škody způsobené dolováním podle doslovu § 364 a obč. zák. přísluší jen vlastníku pozemku a jeho universálnímu nástupci; žalobce však nemůže žádati a nežádá škody vzniklé v provozu hostince jako vlastník nebo spoluvlastník domu, nýbrž jako majitel živnosti hostinské jím ve zmíněném domě provozované, k čemuž však není pouze na základě § 364 obč. zák., 106 a 170 horního zákona bez ohledu na zavinění žalované oprávněn, a konkrétní zavinění nebo nedbání nějakého nařízení při dolování ani netvrdil, mluvě jen o stavu zaviněném dolováním, o uznání žalované strany, že dolováním poškodila dům a o opravě zaviněné dolováním. Otázka tato tudíž nebyla vlastní příčinou zrušení a nemohla se na ni výhrada právní moci vztahovati. Netýkala se tedy tato výhrada ani rozhodnutí této otázky, vydaného na základě výsledků dosavadního řízení podle názoru odvolacího soudu dostatečných. Účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. o výhradě právní moci je, by bylo umožněno oddělené přezkoumání právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem zrušení prvního rozsudku, ještě před novým jednáním v první stolici tak, by jím nebyla rozepře zbytečně zdržována, kdyby toto nové jednání bylo zbytečné. Bylo by zkrácením práva druhé strany na řádné provedení odvolacího řízení a jmenovitě na podání odvolací odpovědi, kdyby na pouhý rekurs do zrušovacího usnesení odvolacího soudu bylo dovolacím soudem rozhodnuto i o oněch právních názorech odvolacího soudu, které nebyly podnětem zrušení rozsudku první stolice. Výhrada právní moci nevztahovala se tedy v souzeném případě na rozhodnutí odvolacího soudu o žalobcově nároku na 10.500 Kč jako škody vzniklé v provozu jeho hostince, to tím méně, ano zrušovací usnesení odvolacího soudu nemá význam rozsudku dílčího

o tomto nároku, o němž v náležité formě bylo rozhodnuto teprve v rozsudku soudu první stolice vydaném na základě onoho zrušovacího usnesení. Právní moc tohoto usnesení nevádí tedy věcnému přezkumu žalobcovy dovolání, pokud napadá odvolací rozsudek v té části, již nárok žalobcův na 10.500 Kč jest mu odpírán, dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s.

Čís. 12216.

K žádosti o legitimaci milostí vlády jest potřebí svolení poručenského soudu a schválení krajského soudu jen ohledně nezletilého dítěte.

Při legitimaci milostí vlády osob zletilých má se příslušný okresní soud omeziti na šetření předepsané výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 12. prosince 1921, čís. 186, a spisy pak předložiti prostřednictvím nadřízeného vrchního soudu vládě republiky Československé k rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1932, R I 921/32.)

Okresní soud v Č. zamítl žádost Marie B-ové o legitimaci její nemanželské dcery Žofie B-ové podle § 162 obč. zák. a předložil spisy ke schválení podle § 109 j. n. krajskému soudu v Č., jenž usnesení okresního soudu schválil. Vrchní soud nevyhověl rekursu Marie B-ové.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se usnesení krajského soudu v Č., jakož i usnesení okresního soudu v Č. zrušují a okresnímu soudu se ukládá, by dále po zákonu jednal.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení krajského soudu v Č., jímž podle § 109 j. n. bylo schváleno usnesení okresního soudu v Č., jímž byla zamítnuta žádost Marie B-ové o legitimaci její dcery Žofie B-ové, provdané J-ové, milostí vlády. K žádosti takové jest potřebí podle § 263 nesporného patentu svolení poručenského soudu a schválení krajského soudu podle § 109 j. n. jen ohledně nezletilého dítěte. V souzeném případě toho nebylo potřebí, poněvadž Žofie J-ová, jejíž legitimace jest navržena, jest zletilá. Proto okresní soud nebyl povolán, by rozhodoval o zamítnutí žádosti a by usnesení to předkládal sborovému soudu první stolice podle § 109 j. n. ke schválení, a sborový soud první stolice nebyl povolán k tomu, by usnesení to podle citovaného zákonného ustanovení schvaloval. Při legitimaci milostí vlády osob zletilých má se příslušný okresní soud (§ 113 j. n.) omeziti na šetření předepsané výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 12. prosince 1921, čís. 186 a spisy pak předložiti prostřednictvím nadřízeného vrchního soudu vládě republiky Československé k rozhodnutí (§ 204 j. ř.). Řízení o rozhodování podle § 109 j. n. bylo tedy nezákonné a dovolací rekurs jest odůvodněn.